



Людмила Плетт

*Між нами, дівчатами**

<http://img-2003-11.photosight.ru/27/35461.jpg>

А тепер мені хотілося б сказати вам, чим ще ми, дівчата й жінки, опоганюємо себе, робимося предметом спокуси й вихлюпу похоті очей. Це стосується нашого поведження й нашого одягу. Я завжди ставлю собі одне й те ж питання: «Чому ми, представниці жіночої статі, можемо так дешево себе оцінювати? Чому ми так легко й бездумно відкриваємо свою наготу для поглядів чоловіків і хлопців? З якою метою ми це робимо? Для чого?» Якщо ми будемо чесні самі з собою, то маємо зізнатися, що мета цього одна – привабити до себе їхню увагу, просто кажучи, сподобатися. Ми йдемо на все, щоб привернути їхню увагу (погляд) до себе.

Змусити їх захоплюватися нашою зовнішністю, нашим тілом. І, роблячи це, ми навіть не думаємо про те, що тільки нічого не варта дешевина викладається на продаж у такий спосіб. Коштовний товар або ювелірний виріб представляється покупцеві особливо акуратно упакованим, ретельно загорненим у папір або в гарній обгортці. Іноді за закритою вітриною, чи, навіть, під спеціальним замком. Ось як продається дорога, коштовна річ. А дешева – вона лежить на прилавках купами. У нас, в Німеччині, взимку і влітку в магазинах робиться дешевий розпродаж. Ціни на товари значно спускаються й вони лежать, зазвичай, купами, в яких риються всі, кому не лінь.

Коли ми опускаємося до того, що одягаємося й поведимося занадто

*) Закінчення. Поч. див. «ЄГ» №2 (158), стор.29-35.

вільно, а часом і просто розв'язно, ми тим самим дозволяємо чоловікам і хлопцям, так би мовити, ритися своїми поглядами у наших тілах, і при цьому умудряємося ще й пишатися собою. Роблячи так, ми навіть не усвідомлюємо того, що стаємо для оточуючих спокусою і спотиканням. А Слово Боже говорить ясно й прямо, що горе людині, через яку спокуса приходить. В іншому місці написано: якщо хто спокусить когось з віруючих у Господа, тому краще було б, щоб йому повісили жорновий камінь на шию й потопили його в глибині морській. Бачите, розплатою за спокусу когось є смерть. Так підходить до цього питання Бог. А що виходить у нас, дівчат і жінок? Ми свідомо стаємо спокусою для протилежної статі, у тому числі, зрозуміло, й для наших братів по вірі. Багато хто з них, приходячи на сповідь, говорять: «О, якби ви знали, якою спокусою є для мене сестри в нашій громаді, які приходять навіть на зібрання з великими розрізами, демонструючи свої голі ноги. Через це я вже не хочу ходити на молодіжне служіння». Дівчата, я не збираюся вам виговорювати, я тільки хочу, щоб ви задумалися, дізнавшись про те, що говорять хлопці й чоловіки на сповіді. Я знаю, що дівчата й жінки воліють просто відмахуватися, виправдовуючи себе тим, що зараз всі так ходять, і що в цьому немає нічого особливого. Але подумайте, хіба ми з вами виявляємо любов до ближнього, якщо стаємо для нього джерелом спокус і причиною його боротьби з самим собою? Хлопці й молоді чоловіки, під впливом побаченої ними наготи, будь то стегна, ноги, що миготять

у розрізах, або напівголі груди в глибокому вирізі, чи контур тіла, що просвічується через одяг, збуджуються й, лягаючи спати, не можуть заснути, поки не вдадуться до самозадоволення, опоганюючи себе своїми ж руками. Один юнак, змучений пожадливістю очей, говорив мені: «Я знаю, що в Біблії написано, що той, хто подивиться на жінку з пожадливістю, вже стає перелюбником і блудником в очах Божих. Тому мені потрібно постійно відводити погляд або відвертатися, щоб не бачити в розрізах голі ноги. Я щосили борюся з пожадливістю своїх очей, але переживаю все-таки в цьому поразки, принаймні, частіше, ніж я б цього хотів. Що мені робити? Я просто у відчай».

Інший юнак, просячи ради, як йому чинити, зізнався, що не може встояти, щоб не розглядати контури жіночого тіла через тканину, що просвічується, або груди, що іноді, на жаль, буквально випадають з вирізу плаття. Чинячи таке, говорив він, без порнографічних журналів і картин доходжу до того, що для задоволення пожадливості, що виникає в мені, починаю застосовувати свої руки. Після цього мені буває огидно, важко. Я ненавиджу сам себе. Даю собі знову й знову обіцянки ніколи більше цього не чинити, однак варто мені тільки вийти на вулицю, і в очі прямо-таки лізе оця нагота, що світиться під одягом. З цієї причини я вже не можу радіти літу, що наближається, ви ж знаєте, що влітку особливо все оголене.

Не знаю, дівчата, що ви думаєте, слухаючи про це. Що ж стосується особисто мене, то мені жаль таких чоловіків і

хлопців. Жаль, що ті з них, які хочуть зберегти очі й думки свої в чистоті, повинні постійно боротися й відводити свій погляд, бо ми, представниці жіночої статі, так дешево пропонуємо себе, виставляючи напоказ свої жіночі принади.

Наша фізіологія така, що чоловіки й жінки реагують статевим збудженням на різні збудники. У народі не даремно говорять, що жінки люблять вухами, а чоловіки очима. Жінці приємно чути гарні, ласкаві слова. Приємна ніжність. Приємно, коли її обіймають. А чоловікові цього навіть не потрібно. Йому варто тільки побачити ділянки оголеного тіла, тісно обтягнуті або просвічувані контури її силуету, і в нього відразу виникає статеве збудження. Сучасна мода саме на це й розрахована.

Скажіть, дівчата, невже і ми, ввіймавшись на вудку сатани, своєю зовнішністю, в тому числі й одягом, будемо уподібнюватися блудницям, що оточують нас? Давайте не будемо шукати виправдання, що весь одяг зараз такий і не одягатися ж нам, як одягаються бабусі? На жаль, такі виправдання часто доводиться чути. Не треба себе переконувати тим, що в тебе немає ніякого наміру зваблювати своїм одягом хлопців. Повірте, що свідомо або несвідомо, так чи інакше, ми це робимо, у тому числі й ми, християнки.

Одна віруюча жінка, прийшовши на сповідь, розповіла, яким чином її напоумив світський чоловік, колега по роботі, коли вона у своїй модній спідниці з великим розрізом блискала високо оголеними ногами на роботі. Наблизившись до неї й схилившись до її

вуха він жагуче прошепотів: «О, яка ви сексі!» У ту ж секунду вона зрозуміла все. І ця християнка сказала: «Коли я це почула, до мене нарешті дійшло те, чим я в дійсності займаюся. Із цього дня всі розрізи на моєму одязі були зашиті».

Може й вам, дівчата, хочеться бути сексі? Ви запитаете, чому я говорю про це так багато? Тому що це є нечистотою перед Святим Богом. Уявіть собі, скільки поглядів зовсім незнайомих вам хлопців і чоловіків прилипають до ваших ніг, стегон, грудей та інших частин тіла, пожираючи їх пожадливістю очей. Свідоме виставляння своєї наготи – нечистота перед Богом. А особливо прикро, коли в такому одязі християнки приходять на зібрання. Мимоволі ставиш собі питання: чого вони туди приходять? Прославляти Бога й шукати зустрічі з Ним? Чи спокуюшати й зваблювати братів по вірі?

Один проповідник у відчаї розповів: «Коли я за кафедрою починаю говорити, то, не знаю, відверто кажучи, куди дивитися. Справа в тім, що в нас молодь сидить на балконі. І коли я, прочитавши Слово, підіймаю очі, то перше, що бачу, – це голі коліна наших сестер. Ви навіть не уявляєте, що значить відкритий балкон. Говорячи Слово, намагаюся дивитися вниз, на зал, та варто лиш забути і глянути вгору, як в очі знову лізе нагота, оголена іноді просто до непристойності. Доводиться постійно боротися з думками, щоб зосередитися на тому, що проповідую. Це справжня спокуса. Я вже не хочу підніматися за кафедру. А якби ви бачили, як у нас одягаються дівчата в хорі! Я не знаю, як їм не соромно підніматися на

очах усього залу, блискаючи в розрізах ногами й стегнами».

Дівчата, дівчата, ким ми, християнки, сестри, у наших християнських зібраннях стали для братів? Спокусницями й звабницями, що штовхають їх до гріха? Невже ми уподібнилися блудницям, що наповнюють навколишній розпусний світ? Хіба ми не їх демонструємо своїми грайливими поглядами чи словами? Або вільним до розв'язності поведженням, чи зухвалим одягом і приваблюючою погляд ходюю? Ви ж знаєте, як можна пройтися так, щоб хтось озирнувся. Так, ми дійсно живемо в такий вік, коли немає майже нічого святого й чистого. Коли поняття «сором», «соромливість» і «цнотливість» стали надто старомодними. Ми у всьому вимагаємо свободи, забуваючи про те, що написано: «До свободи покликані ви, брати, тільки б свобода ваша не була приводом для догоджання плоті, але любов'ю служить один одному».

Скажіть, чи можна назвати християнською любов'ю до ближнього поведження, що стає для нього звабою й спокусою, штовхаючи на гріх? Ясно, що коли брат через нас у думках грішити, Бог питає з нього. Але Він питає також і з нас, жінок і дівчат, які є джерелом цих спокус. Невже ми живемо на землі, щоб бути спокусою? Невже в цьому полягає покликання нас, християнок? Я можу зрозуміти дівчат зі світу, вони не мають страху перед Богом. Та не втрапили цей страх і ми, що називаємо себе дітьми Божими?

Не ображайтеся на мене за те, що я вам це говорю. Якби ви чули, що доводиться мені чути на сповіді від чоловіків

і хлопців, які бажають жити по волі Божій, тоді б ви мене краще зрозуміли. Мені часто буває шкода їх, часом більше ніж нас, жінок. Бо коли ми морально низько падаємо, то найчастіше ми самі й винні. А вони грішать, часто буває, з нашої вини. Бо ми своїм поведженням штовхаємо їх до цього. Не забуваймо, що гріх у світ ввійшов через жінку. Згрішивши непослухом Богу, Єва втягнула у свій гріх Адама, що призвело їх до спільного падіння. На жаль, за всіх часів було чимало жінок, які їм вчинок повторювали, і незліченна кількість чоловіків через них закінчували своє життя жалогідно, у тому числі, на жаль, навіть великі мужі Божі.

Хочу розповісти випадок, про який мені довелося чути в Південній Африці. Один широко відомий там проповідник, якого Господь багато років використовував як Свою благословенну посудину, впав у перелюб з блудницею, що вважалася християнкою і була навіть членом тієї ж громади. Цей муж мав дружину й дітей. А та, котра хотіла спокусити його, мала у своєму житті багато чоловіків. Вона ніби й покалася, однак дух блуду і далі жив у її серці й керував нею. Вона примітила того проповідника й задалася метою звабити його. Проходили місяці, роки, та всі її спроби були марні. Однак, настав все-таки момент, і їй нарешті вдалося досягти своєї цілі. Після того як між ними сталося те, чого вона хотіла, ця жінка, потерши вдоволено руки, сказала: «Нарешті! Я домоглася того, чого бажала». При цих її словах цей чоловік Божий впав і помер. Почувши цю розповідь, я була в шоку. Сатана довго шукав людину, яку міг би використати

своїм знаряддям, щоб погубити благословенну посудину Божу. І знайшов таке знаряддя... в жінці. Довго цей служитель протистояв їй, борючись зі спокусою своєї плоті. Він прекрасно усвідомлював намір цієї жінки, та все одно не встояв. Страшно те, що Бог не дав йому можливості ні для покаяння, ні для прощення. Він упав мертвим на місці свого гріха.

Дорогі дівчата, дорогі жінки, чи не стягне Бог з наших рук кров деяких наших братів по вірі? І якщо так, то що тоді буде з нами?

У нас в Німеччині, а також в Америці й деяких інших країнах світу є такий молодіжний рух, що називається «Істинна любов чекає». Цей рух прийшов з Америки. Дві дівчини в одній з баптистських церков вирішили бергти себе чистими у найвищому розумінні цього слова. Вони хотіли до шлюбу не мати ніяких стосунків з чоловіками. Дізнавшись про це, всі без винятку, в тому числі й християнська молодь їхньої громади, стали з них насміхатися. Знічені цими насмішками, дівчата пішли до пастора за порадою, що їм робити. «Ми відчуваємо, – сказали вони йому, – що це Бог поклав нам на серце зберігати свою невинність в повній чистоті. Однак, усі з нас глузують». Пастор підтримав їх, сказавши, що їхнє рішення дороге і цінне перед Богом. Після цього він зібрав молодь громади і провів з ними відверту, щирю бесіду. Так почався цей рух. З Америки він прийшов до Європи й порівняно недавно став поширюватися і в пострадянських країнах. Якби ви знали, скільки благословіння приніс цей рух! Скільки укладено за цей час щасливих шлюбів,

бо хлопець і дівчина зберегли себе в чистоті без дошлюбної «дружби».

У роки моєї юності в Росії говорили, що жоден хлопець, який би розбещений він не був, не піде у своїх стосунках з дівчиною далі того, наскільки вона йому це дозволить. Погодитися ви зі мною в цім чи ні, але зі сповідей можу це підтвердити. Ми, дівчата, усвідомлюючи це чи ні, своєю поведінкою встановлюємо для хлопця межу в його стосунках з нами. Багато хлопців відкрито кажуть, що чудово розуміють, з якою дівчиною як далеко вони можуть зайти. І ще один цікавий факт, що постійно підтверджується життям. Хлопці, які у своєму житті перебрали багато дівчат, хочуть одружитися з чистою й непорочною. Якщо запиташ, чому вони так роблять, вони як правило відповідають: «Дешевих є скільки завгодно, мені їх вистачає на пару тижнів, найдовше на місяць, однак дружиною я хотів би взяти таку, щоб я в неї був першим». Бачите, яка логіка у чоловіків. Для життя в шлюбі він вибирає не ту, з якою проводив час, а ту, котра до нього нікого не знала. Не сумніваюся, дівчата, що всі ви хочете вийти заміж, думаю, що така наша жіноча природа, бо це закладено в дівчині Богом: мати чоловіка, дітей, родину. Багато дівчат, я думаю, так легко йдуть на знайомства і навіть статеві зв'язки саме з метою вийти заміж. Тільки я не раджу досягати цього такою ціною. Хлопці прекрасно знають і відчувають, з ким мають справу, і повірте, якщо вже він має намір одружитися з вами, він буде з вами обережний. Звичайно, він може випробувати вас, бажаючи довідатися, наскільки

далеко ви його пустите. І знаєте для чого? Зробивши спробу до близькості, він буде при цьому думати так: «Якщо вона мені дозволяє так далеко зайти, то як я можу бути впевнений, що вона й іншому, і третьому, і четвертому не дозволить того ж? Ні, такої я не хочу». Скільки чоловіків потім говорили: «Як тільки я спробував наблизитися до неї, то одержав від неї такого ляпаса, що відразу зупинився й подумав, що саме цього я й чекав, з такою я хочу бути надалі». Розумієте, дівчата, що саме цінують в нас хлопці? А коли ми занадто доступні й податливі, коли замість неприступності вони чують від нас підбадьорливі для них «хі-хі», «ха-ха», коли ми дозволяємо їм торкатися нашого тіла й наближатися до нас ближче й ближче, тоді не чекайте нічого доброго. Для життя серйозним хлопцям такі дівчата не потрібні. Отже, ми дівчата, ставимо їм чіткі границі – «до» й не далі. Але питання в іншому: як далеко в нас, у нашому розумінні може доходити це «до».

Можна, я розповім дещо з мого власного життя? Це не для того, щоб показати себе, яка я була гарна, а для того, щоб сказати, чому я у свій час могла навчитися. Замолоду Бог до мене виявив особливу милість у тім, що зберіг мене в особливій чистоті. У цьому мені допомогло моє постійне навчання – спочатку в школі, потім у медичному інституті, потім в інституті експертизи. І коли я закінчила навчання, мені виповнилося двадцять чотири роки, юність лишилася позаду. Однак, упродовж цього часу й пізніше сім чи вісім хлопців робили мені пропозиції, причому жоден не наближався до мене

ні на крок. З цією метою вони присиляли до мене матерів, чи пасторів їхніх громад, чи когось зі старших братів, але самі підійти не відважувалися. За все своє життя я ні з ким не дружила й на побачення ні з ким жодного разу не ходила, у тому числі й зі своїм чоловіком.

В інституті серед студентів я була, так би мовити, білою вороною, не тільки тому, що не дружила з хлопцями, але й тому, що ніколи не фарбувалася, не робила зачісок. Втім, у завивці не було потреби, бо я була кучерявою від дня свого народження. Єдине, що я завжди носила, це високі підбори, тому що була маленькою зростом. Мої однокурсниці багато разів говорили мені: «Людмила, ну хоч трохи підфарбуйся. Ну, давай ми тобі хоч покажемо, як ти виглядатимеш, якщо трішки підфарбуєшся».

Якось, коли ми, студенти, працювали влітку в колгоспі, я з чистої дівочої цікавості поступилася їхнім вмовлянням і дозволила себе підфарбувати. Знаєте, дивлячись у дзеркало, я не впізнавала саму себе. З нього на мене дивилася прямо-таки артистка, хоча я далеко не красуня. Оточуючі захоплювалися, а в моєму серці лунав голос совісті, від якого мені хотілося кричати. Душа моя противилася цьому маскараду. Підбігши до крана з водою, я швидко змила цю штучну красу, вимовляючи в серці: «Господи, прости мені, ніколи в житті я більше цього не зроблю, допоможи стримати перед Тобою своє слово».

Впродовж шести років навчання наші студенти-хлопці сміялися з мене, раз у раз повторюючи: «Так ти, Людмила, ніколи не вийдеш заміж». На що

тільки вони не йшли, яких тільки спроб не вживали, яких тільки епізодів я не пережила у свої студентські роки. Переносячи всі ці глузування, я тоді навіть не підозрювала, як уважно ці хлопці за мною спостерігали. Це стало мені ясно в день одержання диплома. На нашому факультеті був один хлопець, ну справжній росіянин-богатир Руслан з поеми Пушкіна. Високий, красень, коса сажень у плечах – багатообіцяючий лікар-хірург. На нашому факультеті про нього казали, що всі дівчатка перед ним падають і в штабелі складаються. Не дивно, що напевно кожну третю він перепробував. Нічого не скажеш, це був дійсно еталон чоловічої краси.

Отож, навчаючись разом з ним протягом шести років в одній групі, я не могла навіть припустити, що всі ці роки він за мною уважно спостерігав. Коли нам видавали дипломи, у залі було триста випускників. Поруч з цим хлопцем сиділа його наречена, на той час уже вагітна. І коли їх викликали на сцену, він встав, узяв свій диплом, узяв букет квітів, що у той день дарували кожному молодому лікареві, і направився прямо в мій бік. Сидячи скраю в проході в одному з рядів, я бачила, що він невіддивно дивиться на мене. Не розуміючи, що з ним і що він збирається зробити, я мовчки стежила за ним. Увесь зал затих. Підійшовши до мене, він поклав мені на коліна свій букет і, затримавшись на мить, вклонився. Від несподіванки я навіть розгубилася. «Нащо ти це робиш?» – прошепотіла я. І почула у відповідь: «Я знаю, Людмило, що я роблю». Після цього він розвернувся й направився до своєї нареченої.

Наступного дня в нас був випускний вечір, на якому до мене підійшов інший хлопець. Він, мабуть, більше за всіх насміхався з мене. «Спасибі тобі, – вимовив він схвильовано, – ти переконала мене, Людмило, що й тепер є дівчата, які гідні називатися дівчатами. Залишайся такою, яка ти є, будь ласка, залишайся». – «Що? І це говориш ти, Борисе? – здивовано вимовила я. – Так ти ж більше за всіх з мене насміхався». – «Так, саме я», – відповів він і відійшов. Пізніше мені передали слова ще одного мого однокурсника, який когось сказав: «Дай Боже, щоб цю дівчину ніхто не обдурих, о, дай Боже!»

І тоді я зрозуміла, дівчата, що часто за такими недоторканими спостерігають очі хлопців, так що ми цього і не помічаємо. Звичайно, зовсім не обов'язково, що такий буде за тобою упадати. Це не значить також, що він з тобою одружиться. Однак те світло, що він бачить у тобі, та чистота, що у тобі незаперечна, вкарбується у його пам'ять на все життя, викликаючи замилювання і повагу.

Розповідаючи про це, я зовсім не ставлю себе вам у приклад. Я просто взяла це як приклад, щоб на ньому показати, якою цінною для хлопця є стриманість, дівоча скромність, чистота й цнотливість, що є вищим виявом жіночої чистоти. Всі ці якості визначають те невимовно прекрасне, що характеризує дівчину, як чисту, непорочну діву, що є тим прообразом, який використовує Ісус Христос, коли говорить про Свою Наречену.

Цікаво, що коли дівчина це має, то притягує до себе погляд не тільки хлопця, але й погляди інших людей.

Але це вже не погляд, сповнений по-жадливості, а погляд, повний подиву, поваги й захоплення. Очі хлопця при цьому немовби говорять: «Як це можливо, щоб у наш свободолюбний, розбещений вік залишалася така дівчина?» Бачите, а ми так намагаємося привабити до себе погляди хлопців оголеним тілом, розрізами, прозорим одягом і надто розв'язною поведінкою. Нерозумні ми, цим уже нікого не здивуєш. Куди не глянь – усюди нагота, свобода, яку назвати вседозволеністю було б правильніше. Здивувати хлопців можна іншим, тим, що стало рідкісним, як золотий самородок. А це – дівоча скромність, цнотливість і чистота у вищому розумінні цього слова. Це приваблює, а інше розцінюється як нічого не варта дешевина. Так що дайчі, дівчата, переосмислимо своє подикання, подумаємо, як ми хочемо вийти заміж, і що хочемо подарувати тому, хто стане нашим єдиним, і що повинно належати тільки йому по праву. Давайте переоцінимо наші цінності, і тоді, можливо, на багато речей подивимося інакше.

Дівоча чистота видна навіть у погляді. Якщо серце розбещене, маску не надягнеш, тоді погляд і очі теж розбещені. Вони вільні, вони нахабні, гуляють по лицях хлопців, вибираючи собі чергову жертву для зваби. Якщо ж серце і плоть наша чисті, погляд теж буде чистим, і від нього хлопець просто не зможе відвести свій погляд. Зрозуміло, ми не повинні зберігати себе в чистоті лише з метою привернути до себе цим увагу. У дівчат, що люблять Господа, життя в чистоті так само природне, як наше дихання. Адже коли ми дихаємо,

ми просто цього не зауважуємо. Отак і чистота. Якщо вона йде від серця, тоді вона проста й природна. Вона не грає ролі, і у своїй природності просто прекрасна. Така дівчина без слів стає для інших світлом, а світло завжди приваблює до себе. То ж чи варто дивуватися, що чисті дівчата, якщо навіть вони далеко не красуні, швидше виходять заміж, ніж красиві, але розбещені. Хлопці розуміють, що перші будуть гарними й вірними дружинами в подружнім житті. У цьому вони, повірте, розумніші від нас, дівчат.

Закінчуючи свою бесіду, я хотіла б звернутися до тих з вас, тіла яких уже опоганені дотиком чужих чоловічих рук. Знаю, що таким було нелегко слухати те, про що я зараз говорила. Але не треба впадати у відчай. Ісус Христос кров'ю Своєю, пролитою за нас на голгофському хресті, може духовно змити навіть наймерзенніші плями гріха. Він може простити провину вчиненого вами блуду так, що це прокляття не супроводжуватиме вас все подружнє життя, якщо Бог виявить у цьому Свою милість і подарує вам друга життя. Христос має владу обмивати й прощати, а коли Він прощає, то забуває і більше не згадує, отже, і вам не потрібно буде згадувати.

Хочеться, щоб усе, що ви почули сьогодні, стало для вас променем, що пронизує ваш розум, ваше серце, вашу душу і вашу совість. І, щоб дарував Господь Свою милість, щоб ця бесіда, змогла б уберегти від гріха тих з вас, хто зумів зберегти свою чистоту й кого Ісус і сьогодні може зрівняти зі Своєю нареченою. Нехай вбереже Він таких від фатального кроку, що по плоті вже

ніколи не виправиш, до таких Бог говорив сьогодні особливо. Втім, не тільки до них, але, як я вже сказала, і до тих, хто опоганений у прямому й духовному смислі цього слова. Вони теж можуть сьогодні подумки підійти до голгофського хреста зі словами: «Господи, я дійсно така й не можу вже нічого виправити, але Ти можеш мене

очистити від скоєного мною гріха, повернувши чистоту у Твоїх очах». Після цього при можливості піти до тих чоловіків і хлопців, з якими в них були нечисті стосунки й попросити в них прощення. Ви запитаєте: «Чому?» Тому що ви не були їм прикладом і світлом, допустивши те, що між вами було. Ось чому. Приведіть це в порядок!

СЕСТРАМ, ЯКІ ЛЮБЛЯТЬ БОГА

*Як квіти весняні, волошки у житі,
Лілеї, троянди, дощами обмиті,
Як в небі зірниця, як рання роса,
Така ваша, сестри, від Бога краса.*

*Ви світите всім, мов би сонця промінчик,
Хоч скромні завжди, як на пальці мізинчик,
У вас працювита і щедра рука,
Любов ваша віддана, ніжна, стійка.*

*Ви рідкісні в світі, як ті орхідеї,
Що не розгубили природи своєї,
Ви мудрі від Бога, як цар Соломон,
Порядні і чесні, як в книзі закон.*

*Навіщо вам фарби, навіщо вам моди,
Цей світ не досягне до вашої вроди,
Що йде зсередини, із ваших сердець,
Такими вас любить Небесний Творець.*

Райса БУДНИК

